

СВЪТЛУКА

— Идате, мамо, бѣгай!

Лисицата помилва малкото си, па го остави и хукна на кждето ѝ видятъ очитѣ. Не успѣ даже да вземе кокошката.

Следъ дълго бѣгане тя се добра до дупката си и спрѣ тамъ, да се поокопити отъ преживѣния страхъ. Както стоеше така, нѣщо скочи презъ гърба ѝ и предъ нея застана малкото лисиче. Засмѣ се до уши, а на устата му още седи кокоша перушина. Лисицата се слиса.

— Отъ кжде изпжкна тѣй? Азъ те мислѣхъ вече мъртво.

— Нищо, мамо, онова тамъ не било куршумъ, а само се изплашихъ. Мина ми.

— А защо ме уплаши да избѣгамъ?

— Рекохъ си, че може наистина да дойдатъ хора и да видятъ у тебе кокошката. Тогава тѣ щѣха да те убиятъ и азъ, за да те спася, останахъ при кокошката.

— А какво стана кокошката?

— Кокошката ли? Помислихъ си, че може и мене да убиятъ, ако ме видятъ съ нея, затова я изядохъ.

Позамисли се лисицата. Малкото вече и нея надхитрюва. Самичко то по-лесно ще помине.

— Слушай миличко,—рече майка му, — ти вече порастна. Време е да се раздѣлимъ. Ти ще си ходишъ самó на ловъ и азъ сама. Така хората по-мжчно ще ни уловятъ.

— Добре, мамо,—отговори лисичето, зарадвано, че ще бжде вече свободно.

Лисицата прегърна чадото си и заплака:

— Милото ми малко! Ние вече нѣма да се видимъ.

— Не плачи, мамо! Пакъ ще се видимъ.

— А кжде, синко?

— На кожухарницата,—отвърна дяволито лисичето, подскочи и се втурна по свѣта.

Н. Гарваловъ

